

cult. WEEKEND

DeMorgen. ZATERDAG 05/09/2015

SACHLI

GHOLAMALIZAD

Irans-Belgische breekt door in 'De bunker' (VTM)

'Als ze je constant wegduwen, word je vanzelf ambitieus'

© TIM DIRVEN

WIM

VANDEKEYBUS

Choreograaf levert zijn eerste langspeelfilm af

'Mijn tempo moet omhoog, anders zal ik er niet veel maken'

© BOB VAN MOL

Deze week.

6 De tracks van Kirsten Lemaire

Nu ze op zondagavond op SturBru bekende gasten onderzwaagt over hun favoriete nummers: wat is eigenlijk de lievelingsmuziek van Kirsten Lemaire zelf?

12

Choreograaf maakt langspeelfilm

Met *Galloping Mind* maakt Wim Vandekeybus zijn grote debuut als filmregisseur. "Ik dacht dat ik dat wel kon."

18

Bruce Dickinson

De Iron Maiden-zanger is geresnezen van tongkanker en komt met een nieuwe dubbel-cd. "Dubbel zoveel muziek en artwork. Cool!"

24 Tv-tips en -programma's

Jules Hanot loodst u door de drukke televisieherfst.

37 Vacature

De vakantie is voorbij, we zijn weer aan de slag. Hoe geef je je carrière een boost als je werkzaam bent in sales en marketing, of in consulting?

Actrice **SACHLI GHOLAMALIZAD** is even ambitieus als haar personage in de misdaadreeks 'De bunker'

'Ik heb nog niet veel kansen' gekregen

TELEVISIE

De bunker

Elke maandag om 21u45 op VTM

Op haar tiende wist Sachli Gholamalizad (33) het zeker: ze zou actrice worden. Haar Iraanse familienaam en looks zorgden voor wat vertraging. Met een eigen monoloog maakte ze haar entree al op de Bühne. Nu leert ook het grote publiek haar kennen als inspecteur Farah Tehrani in *De bunker*.

PIETER DUMON

en bos pijkzwart haar, felle lichtgrijze ogen en een stel eindeloze benen. Opvallend doet Sachli Gholamalizad sowieso. Zowel op als naast het scherm. We zitten nog maar pas op een Antwerps terras wanneer de actrice wordt aangeklampt. Een vrouw komt Sachli feliciteren. Ze heeft de theatervoorstelling *A Reason to Talk* gezien – een monoloog waarin Sachli de relatie met haar moeder fileert – en komt de actrice nog eens expliciet vertellen hoeveel indruk dat heeft gemaakt.

"Ik weet nooit hoe ik met dat soort reacties moet omgaan", zal ze later bekennen. "Bekend zijn is waarschijnlijk niets voor mij. Wanneer ik merk dat mensen me herkennen en over me praten, denk ik altijd dat ze aan het roddelen zijn. Dan moet ik me inhouden om

niet boos te worden."

Een probleem waar de actrice maar beter een oplossing voor kan zoeken, nu ze wekelijks te zien is in *De bunker*. In die nieuwe fictiereeks op VTM speelt ze Farah Tehrani, een hyperambitieuze inspecteur bij de Staatsveiligheid. Vriend en vijand zijn het erover eens: dit is de rol die voor Sachli's grote doorbraak moet zorgen. "Zelf ben ik daar niet zo mee bezig", zegt ze. "Die doorbraak en de bekendheid die daaraan vasthangt, is bijzaak. Ik wil gewoon een zo juist mogelijke actrice zijn."

Wat ze daar precies mee bedoelt, valt moeilijk uit te leggen. Zo'n 'juiste' actrice combineert een vlekkeloze acteerprestatie met een boeiende rol in een interessante reeks. En net daar wrong het schoentje de voorbije jaren. →

► Sachti Gholamalizad: 'Bekend zijn is waarschijnlijk niets voor mij. Als ik merk dat mensen over me praten, denk ik altijd dat ze aan het roddelen zijn.' © TIM DIRVEN

► Sachli Gholamalizad als inspecteur Farah Tehrani in misdaadreeks *De bunker*. © DE BUNKER

“Ik ben ondertussen 33. Ik ben acht jaar professioneel bezig en zit al veel langer in het circuit (*Gholamalizad vertolkte eerder al kleinere rollen in tv-series zoals 'Witse', 'Aspe', in de VTM-telenovelle 'Ella' en in de film 'De helashaid der dingen', red.*). Al die tijd hoor ik dat het zo moeilijk is om allochone acteurs te vinden. En als ze ons al vinden, dan komen ze met vreselijke scripts aanzetten.

“Niet dat ik alleen sterke vrouwen wil spelen. Ik wil gerust ook eens in de huid van een onderdrukte kwezel kruipen. Maar dan moet die rol wel juist zitten. Zo'n rol moet bijdragen aan het wederzijdse begrip in onze samenleving. Als je een verhaal maakt over terrorisme en weer een allochtoon als slechterik opvoert, dan is dat gewoon flauw. Dat zijn niet het soort verhalen die ik met het brede publiek wil delen.

“Ik ben net nog gepolst voor de rol van een geradicaliseerde moslima. Maar als je dan dat script leest, merk je dat je personage in een paar takes evolueert van hoer naar IS-strijdster. Waarom moet dat zo extreem? Zo'n rol wordt ook niet uitgewerkt. De scenaristen doen geen enkele moeite om uit te leggen waarom dat personage zo'n transformatie doormaakt. Mijn rol in *De bunker* is wat dat betreft een verademing. Farah is een sterke,

ambitieuze vrouw die ook nog eens perfect Nederlands spreekt.”

Er ligt wel een zware nadruk op haar vreemde roots.

“Dat past wel bij de rol. Omdat ze vaak meerdere talen spreken, werken bij Staatsveiligheid heel veel mensen van vreemde origine. Natuurlijk zou het fijn zijn om eens een rol te kunnen spelen waarbij mijn afkomst niet van tel is, maar het komt er nooit van.”

Omdat je er uitziet zoals je er uitziet?

“Dat is altijd het excuus. Maar eigenlijk zou dat geen issue mogen zijn. In Nederland kan ik zonder probleem een gastrol spelen zonder dat daar een heel verhaal aan moet vasthangen over de herkomst van het personage in kwestie. In Vlaanderen kan dat niet. Wanneer hier een allochone acteur in beeld komt, moet het plots over zijn of haar land van herkomst gaan en alle miserie die je daar kunt beleven.

“Ik heb tot nu heel weinig kanssen gekregen. Dat vreet aan me. Vroeger had ik vertrouwen in mezelf; ik wist dat ik kon acteren. Dat is weggeëbd toen ik merkte dat mijn vriendinnen wel en ik niet voor castings werd gevraagd. Al is dat ook een voordeel geweest. Het heeft me harder gemaakt, bereid

om te vechten voor wat ik wil.

Wanneer ze je constant wegduwen, word je vanzelf ambitieus. Uiteindelijk heb ik het heft in eigen handen genomen en zelf een theatervoorstelling gemaakt.”

Die voorstelling – *A Reason to Talk* – werd een onverwachte hit. Jubelende recensies, een bekroning

‘Wanneer een allochtone acteur in beeld komt in Vlaanderen, moet het plots over zijn of haar land van herkomst gaan en alle miserie die je daar kunt beleven’

op Theater aan Zee en vorige week sleepte ze op het Fringe Festival in Edinburgh de Fringe First Award in de wacht. “Daar spelen was een les in nederigheid”, vertelt Sachli. “Het is echt knokken. Je speelt elke dag, drie weken aan een stuk, soms voor maar tien mensen. En toch moet je elke voorstelling opnieuw voluit gaan. Er kan altijd een recensent of een boekingsagent in de zaal zitten. Gelukkig waren de reacties goed.

Vanaf september ga ik sowieso opnieuw op tournee in België en Nederland. Met wat geluk kan ik er ook een internationaal luik aan breien.”

Sachli's agenda voor volgend jaar loopt ook al aardig vol. Ook met theaterwerk: opnieuw een monoloog, waar ze vanaf april bij de Brusselse KVS mag aan sleutelen. Dat de carrière van Gholamalizad nu pas op kruissnelheid komt, heeft niet alleen met haar looks, maar ook met haar wispelturige karakter te maken. Sinds ze als tienjarig meisje na een geslaagde schoolmusical het applaus in ontvangst nam, lag haar toekomstplan vast. Ze zou actrice worden.

Een droom die bij vader en moeder Gholamalizad aanvankelijk op weinig enthousiasme kon rekenen. Zij waren een paar jaar eerder vanuit Iran naar België gekomen. Op de vlucht voor het oorlogsgeweld en op zoek naar een betere toekomst voor hun kinderen. “Traniers willen dat hun kinderen ofwel ingenieur ofwel dokter worden. Alles wat niet binnen die twee categorieën valt, stelt niks voor.”

Uiteindelijk gingen ma en pa toch overstag. Sachli trok naar het deeltijds kunstonderwijs. Vandaar ging het richting RITS. Maar na twee jaar daar stond haar acteer-carrière plots op losse schroeven. “Ik ben sowieso geen academisch

Sachli in het theater

A REASON TO TALK
Komende maanden op tournee in België en Nederland
www.kunstz.be

In deze bekeerde theatermonoloog zoekt Sachli Cholamalzad naar verklaringen voor de moeizame relatie die ze met haar moeder ondervindt. Op basis van zelfgedraaide beelden uit Iran en België, dagboekfragmenten, herinneringen, romans en soundscapes boelsteert Cholamalzad hun generatieconflict om tot een eigenzinnige voorstelling.

vasthouden, hoe een huiszoeking verloopt en op welke manier je iemand onder schot houdt. We hebben ook een briefting van de Staatsveiligheid gekregen. Maar daar mag ik eigenlijk niets over zeggen."

Dat begint al aardig als een agente van de Staatsveiligheid te klinken.

(lacht) "Eigenlijk niet niet. Wie voor de Staatsveiligheid werkt, zal daar nooit zelf over beginnen. Dat is bijvoorbeeld een van de dingen die we tijdens onze briefting hebben geleerd.

"Ik wilde vooral te weten komen wat voor soort mensen die agenten zijn. Hoe staan die mensen in het leven, hoe gaan ze met elkaar om, hoe klinken hun gesprekken. Dat zijn dingen die je mee kunt nemen bij de ontwikkeling van je personage. Dat is je job als acteur. Het is

'Als ze je constant wegduwen, word je vanzelf ambitieus. Uiteindelijk heb ik het heft in eigen handen genomen en zelf een theatervoorstelling gemaakt'

wat ik eerder al zei: Ik wil een zo juist mogelijke actrice zijn. Een actrice die pure verhalen brengt. Dingen waarvan ik vind dat ze moeten verteld worden."

Zit je bij een misdaadreeks als *De bunker* wel op de juiste plaats daarvoor?

"*De bunker* draaien was een leerrijke ervaring. Ik houd graag de touwtjes in handen, oefen liefst controle uit. Dat kon nu niet. Je moet andere mensen in vertrouwen nemen, leren samenwerken en je aanpassen aan de visie van anderen."

Is het voor een controlereak schrikken wanneer je het eindresultaat op het scherm ziet?

"De afleveringen die nu op het scherm komen, zijn meer dan een jaar geleden gedraaid. Dat helpt *(lacht)* Het zit al wat verder in je geheugen. Je hebt niet constant het

type. Ik ontdek liever de wereld op mijn eigen manier. Op het RITS duwden ze me heel nadrukkelijk in de richting van het exotisme, terwijl ik duidelijk had aangegeven dat ik andere dingen wou doen. Het klikte ook niet meteen met de docenten. Na twee jaar had ik genoeg van acteren. Ik moest daar gewoon weg. Maar toen ik die beslissing eenmaal genomen had, is de liefde voor het acteren toch weer gaan groeien. Ik ging op zoek naar een ander soort opleiding en kwam zo in Parijs terecht."

In de acteursschool van Jack Waltzer. Ik had nog nooit van de man gehoord, maar blijkt haar bracht hij ook de grote Dustin Hoffman de kneepjes van het vak bij.

"Die man is een icoon! Ik zat met grote namen in de klas. Bérénice Marlohe bijvoorbeeld, die in de meest recente Bond-film een bondgirl speelt. Sommige acteurs, vaak gecastigde namen, blijven bij hem langsgaan. Een heel verfrissend systeem. Bij ons bestaat dat soort bijscholingen voor professionele acteurs niet. Terwijl het volgens mij toch de juiste manier is om als acteur in het leven te staan. Ook op je vijftigste moet je nog steeds streven naar perfectie."

Waltzer is een adept van methodacting. Moet je in die filosofie maanden aan een stuk meelopen met de agenten van

Staatsveiligheid voor je een rol als die van Farah kan spelen?
(lacht) "Dat is een hardnekkig misverstand. Methodacting gaat vooral om het trainen van je geest in het oproepen van bepaalde emoties. Methodacting betekent niet dat je continu in je personage moet blijven zitten. Integendeel zelfs. Je leert net om in een vingerring in en uit zo'n personage te stappen.

"Vooral voor televisiewerk is dat handig. Meestal moet dat snel gaan. Je kunt niet zeggen: 'Mannen, ik voel het nog even niet. Kan ik nog twintig minuutjes krijgen?' Dat in- en uitstappen is een kwestie van training. Meer niet. Vergelijk het met een muzikant: Die speelt toch ook elke dag? Als je dat niet doet, dan ga je op den duur minder virtuos klinken. Dat is gewoon zo.

"Al moet je voor zo'n rol als die van Farah in *De bunker* ook wel weten waar het precies om gaat. Ik heb geleerd hoe je een pistool moet

gevoel dat je van een bepaalde scène nog wel een betere take hebt gedraaid. *De bunker* heeft me geleerd om los te laten. Er zijn *calls sheets* waarop staat waar je wanneer moet zijn, je kleren liggen klaar, er is zelfs eten. Ik heb leren genieten van het feit dat ik niet alle verantwoordelijkheid moet dragen.

"Op televisie zijn tegenwoordig ook heel veel mooie dingen te zien. Wanneer ik een reeks als *Broadchurch* zie, denk ik: daar wil ik inzitten. Ik ben nu veel ambitieuzer dan toen ik twintig was. Dat moet ook. Ik ben er ondertussen 33, dan voel je dat de tijd dingt. Ik heb nog maar vijf jaar. Misschien moet het toch nu gaan gebeuren."